

кы-ты на братче-то ми Боянчо сѣ сѣще такывы; нѣ такывы ризици азъ никѣдѣ не съмь виждала.“

Кога окапалъ цвѣтъ-тъ, намѣсто него ся пока-зали зелены главици. Кога пожълтѣли главици-ты, майка ѝ и сестры-ты ѝ на Радкѣ омѣкнѣли всичкый ленъ, навързали го на сночета и го турили на лени-ще-то да сѣхне.

II.

Кога изсѣхнѣлъ ленъ-тъ, очюкали му главици-ты или сѣмя-то; послѣ го натопили въ рѣкѣ-тѣ навързанъ и го налѣгнѣли съ камъние, да го не завлѣче рѣка-та.

На Радкѣ было криво, че натопили ризицѣ-тѣ ѝ; а сестры-ты ѝ реклы пакъ: „ама пакъ хубава ризица ще стане, Радко!“

Подырь недѣльѣ-двѣ извадили ленъ-тъ отъ рѣкѣ-тѣ, изсушили го и зели да го чюкаты първо съ кѣпанъ на каменъ, послѣ да го мянѣтъ съ *мяницѣ* на двора; отъ горкый ленъ хвърчала *пъздеръ* наоколо. Кога омянѣли лена зели да го чешѣтъ на гребенци, доклѣ станѣлъ мякъ като копринѣ. „Много хубавѣ ризицѣ ще ти стане!“ реклы пакъ на Радкѣ сестры-ты ѝ. А Радка си помыслила: дѣ е това риза: то приличя на Боянчевѣ-тѣ косѣ.

III.

Настанѣли голѣмы зимны нощи. Радкыны сестры навили отъ лена *кѣдѣльѣ* и зели да прѣдѣтъ